

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון דוד מרכוס ז"ל

בן פרידה ומנואל
נולד באוזבקיסטן
בתאריך ט' בשבט תשמ"א, 14/1/1981
התגורר במעלה אדומים
התגייס ביוני 2000
שרת בחטיבת הנח"ל
נפל בקרב בחברון-ציר המתפללים
בתאריך י"א בכסלו תשס"ג, 15/11/2002
נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 6 שורה: 3 קבר: 3
הותיר אחריו הורים ואח

בן 22 בנפלו

קורות חיים

בן פרידה ומנואל, אח צעיר לויטלי. נולד ביום ט' בשבט תשמ"א (14.1.1981) בטשקנט שבאוזבקיסטן, שם גדל והתחנך. בשנת 1996 עלה דוד ארצה עם אביו ואחיו הגדול. אמו נותרה באוזבקיסטן. המשפחה התגוררה במעלה אדומים, ודוד למד כשנה בבית-הספר התיכון 'דנציג' בירושלים ולאחר-מכן עבר ללמוד בתיכון 'אל ארצי' באלון מורה, שם סיים את לימודיו והכיר חברים רבים.

דוד חלם להתגייס לחיל קרבי. ואכן, ביולי 2000 התגייס לצה"ל ושירת בנח"ל, בגדוד 'שחם', פלוגת החוד. כדי לא להדאיג את הוריו, סיפר מעט מאוד על תפקידו המסוכן, ורק עם חברים חלק את כאבו על נפילת חברו לנשק לידו בקרב.

דוד היה חבר טוב וחייל מצטיין, גיבור אמיתי, שתמיד חתר למגע עם האויב.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

לאחר שחרורו חלם דוד להקים משפחה גדולה עם עשרה ילדים (כפי שנהג להגיד בצחוק, "חמש בנות וחמישה בנים"), רצה שבביתו תהיה ספרייה גדולה, כיוון שאהב לקרוא, ובתיקו תמיד נשא ספר ברוסית. כאשר נשאל על תוכניות לאחר השחרור, ענה: "קודם כל אני רוצה פשוט לחיות." גם את חבריו לימד דוד לאהוב את החיים ולהעריך את יופיים.

ביום י"א בכסלו תשס"ג (15.11.2002) נפל דוד בקרב בחברון, כאשר קבוצת מחבלים ארבה לכוח הסיור שלו. הקרב היה מתמשך וקשה, ובסופו נהרגו 12 ישראלים. חברו לנשק סיפר כי דוד המשיך להילחם גם לאחר שנפצע, ובעודו פצוע בכתפו הימנית העביר את נשקו לכתף השמאלית והמשיך לירות, עד התפוצצות הרימון שהרגו. דוד וחבריו מנעו חדירת מחבלים לחברון, עיר בירתו הראשונה של דוד המלך.

דוד דיבר בפעם האחרונה עם אביו לפני האסון בצהריים וניסה להרגיעו באומרו ש"אין מה לדאוג."

דוד נטמן בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים והוא בן עשרים-ואחת. הותיר אחריו הורים ואח. לאחר נפילתו הועלה לדרגת סמ"ר.

זכרו של דוד הונצח בחוברת זיכרון שיצאה לאור.

בעזבונותיו נמצאו שתי כתבות גזרות מעיתון שנשא תמיד בארנקו, אחת על מעשה הגבורה של אלי בזהדנה ששירת עימו בנח"ל וטבע בזמן שהציל ילדה טובעת, והכתבה השנייה היתה על חברו, סגן גרמן רוז'קוב, שמעשה גבורתו השפיע מאוד על דוד.